

Şiddeti Anlamak

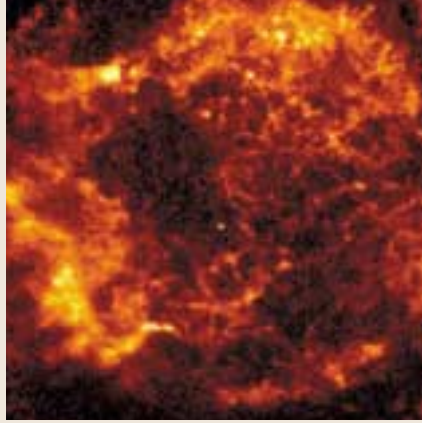
"Şiddet"i neden anlamalıyız? Şiddetin yaşamımızdaki yerini, ortaya çıkışının ardında yatan etkenlerin neler olduğunu, şiddetle yaşanan yaşamın olumsuzluklarını, bu olumsuzlukla nasıl baş edebileceğimizi öğrenmek, bilmek, tartışmak için şiddeti incelemeli, tartışmalı, yorumlamalıyız. Şiddetin önüne geçebilmek, şiddete karşı bir duyarlılık geliştirmek, bir şiddet bilincine sahip olmakla olanaklıdır. Şiddetin olduğu bir yaşam, mutsuzluğun, acının, tutsaklığın, ezilmişliğin, kendini gerçekleştirememenin yaşandığı bir yaşamdır. Böyle bir yaşamda insanlar sağlıklı düşünemezler, algılayamazlar, tartışamazlar, sorgulayamazlar, dolayısıyla da bilim yapamazlar, sanat etkinliğinde bulunamazlar, inançlarını yaşayamaz, gö-nülleriindeki dünyayı gerçekleştiremezler. İşte ilk bakışta hemen gözleyeceğimiz böylesi bir olumsuz güce sahip şiddetin kaynaklarını, etkilerini anlayabilmek amacıyla beş ayrı, ama zaman zaman da örtüşen anlamlarının dile getirilmesi gerekir.

Doğada, evrende gördüğümüz, varoluşun köklerinde bulunduğunu düşünebileceğimiz, adına da kozmik şiddet diyebileceğimiz, şiddeti tanımakla başlayalım. Bakışımızı Dünya Gezegenin dışına, ötesine çevirdiğimizde görüyoruz: Evrende sürüp giden bir devrim var, "yeni" gök cisimleri oluşuyor, "eskileri" ortadan kalkıyor, dönüşüyor, dağılıyor; patlamalar, saçılmalar oluyor. Bu uçsuz bucaksız evrende muazzam bir "kıpırtı", bir gerginlik, bir "çatışma" var sanki. Bir yorumla söylesek, evrenin varlığında, ortaya çıkışında "şiddet" var. Dünyaya dönüp, doğayı gözlediğinizde bu kozmik şiddetin gezegenimizde de bir anlamda yaşandığını söyleyebiliriz. Şiddetli depremler yaşıyoruz (Örneğin 7 şiddetinde!). Yağmur şiddetini artırıyor. Şiddetli seller önüne kattığı cisimleri sürüklüyor, ağaçları yerinden söküyor, canlıları yok ediyor; rüzgâr şiddetini artırıyor, deniz üstündeki gemilerin, insanların, kıyılardaki yerleşim bölgelerinin altını üstüne getiriyor; yangın şiddetle örneğin bir ormanı sardığında, ormandaki canlıların yaşamını etkiliyor. Yanardağ patlamalarının, salgın hastalıkların, büyük ve etkili iklim değişikliklerinin, dünyaya düşebilecek bir gök taşının yapacağı tahribatın, evrendeki şiddetin dünyadaki bir yansıması olduğunu söyleyebiliriz. Doğadaki canlıların varolma, yaşama uğraşında, sürüp giden savaşın, kavganın (yaşama kavgası!) da işaret ettiği şiddet, bu kozmik şiddettir.

Demek ki şiddet evrenin bütününde, doğada hep vardı, hep var. Doğadaki bu şiddeti, ilk dile getiren düşünürlerden biri Herakleitos'tur. "Savaş, herşeyin babası, herşeyin kralıdır" diyor. Onun evren anlayışında evren, sürekli çatışmaların, sorunların yaşandığı bir yerdir. "Kavga herkes için ortak; adalet, bir çatışmadır". Adalet bile onun gözünde kavgayla sağlanabilir. Şiddet doğaldır. Doğada vardır şiddet, bir yanıyla parçası olan insanda da. Yalnız bu şiddet, belli ilkeler, ölçüler içinde olur. Şiddet ölçüyü bozmaya çalışır, şiddet ölçüsüzlikle birliktedir. Oysa, şiddetin ölçsüzlüğünün de bir ölçüsü vardır. Bu ölçü evrene egemen olan temel yasalardan gelir. Herakleitos bu yasalardan oluşmuş temel ilkeye logos di-

yor. Batı dillerinde "mantık", "bilim", "söylem" gibi anlamlara gelen bu sözcüğü, örneğin, jeoloji, yerbilim teriminde, geo-logos (ge, yer anlamında), psikoloji, ruh bilim teriminde, psükhe-logos (psükhe, ruh anlamında) olarak görebiliriz. İşte bu ölçü, içinde çatışmalar, gerginlikler, gerilimler taşıyan bir ölçüdür: Ölçsüzlüğün ölçüsüdür. Herakleitos'un bu yorumunda, şiddetle, yasa kavramlarının örtüşüğünü görüyoruz. Oysa, on yedinci yüzyılın ünlü düşünürü Leibniz için evren bir uyumdan, "harmonia"dan oluşmuştur. Evrenin varlıkları arasında önceden kurulmuş bir uyum vardır. Uyum önceden kurulduğu için tanrının evrenin işleyişine sık sık müdahalesine gerek kalmaz. Demek ki evrende, kozmik bir şiddet bulunduğu görüşü "uyumcu" düşünürlerin kabul edileceği bir sav gibi görünmüyor.

Evrenin yapısında şiddet var mı? Bu sorunun yanıtı "şiddet"ten ne anladığımıza bağlıdır: İnsana bağlıdır. Bu anlayışa göre, evrende, doğada şiddet yoktur. Örneğin, doğadaki devinimlerin, dönüşümlerin, değişimlerin, canlılar arasındaki

yaşama kavgasının "şiddetle" ilgisi yoktur: Birbirleriyle bir dişi için kıyasıya kavga eden erkeklerin aldığı yaralar, bir zulüm, bir şiddet değildir, doğanın olağan akışı içinde olup biten doğal olaylardır. Şiddet, insanın olup bitenleri algılaması, değerlendirilmesi, yorumlamasıyla ortaya çıkar. Doğada, insanın onu değerlendirmesinden bağımsız olarak, kendi devinimini, dönüşüm süreçlerini sürdürmektedir. İnsana zarar verdiğinde, onda acı yarattığında, onu üzüp sıkıntıya soktuğunda şiddetten söz ediyoruz. Yanardağ patlamasının bir şiddet olarak algılanabilir oluşu, püsküren lavların, insan yaşamına, insanın değerli gördüğü varlıklara verdiği zarardan geliyor! Başına gelen doğal afetleri, sevdiği insanların ölümünü, sahip olup, değerli gördüğü eşyanın yitimini kendisine yöneltilmiş bir şiddet olarak algılayabiliyor. Kozmik şiddet onun yazgısını belirliyor sanki, uğradığı "haksızlıkları" da şiddet olarak yorumlayabiliyor.

Kozmik şiddetin adaleti var mıdır? Bu soru, insanın başına gelen zorlukların, uğradığı doğal felâketlerin, acısıyla yandığı kayıpların etkisiyle, mitolojilerde, dinsel tartışmalarda, felsefede yüzlerce yıldan beri, değişik biçimlerde kendine sorduğu bir sorudur. Neden fırtına evimi yıktı, hastalık çocuklarımı öldürdü, yıldırım hayvanlarımı

kül etti, sel tarladaki ürünlerimi aldı götürdü? Adalet bu yaşamın neresinde? Bu soruya verilen yanıtlar arasında, en dikkat çekici olanlardan biri de, şiddetin yol açtığı acıyı akıl yardımıyla azaltma çabasını en fazla gösteren düşünürlerden gelenleridir: Şiddetin bizim kavrayamadığımız bir mantığı vardır. Karşılaştığımızda, bize "haksızlık", "saçmalık", "anlamsızlık", "vahşet" gibi gelen şeyler, bizim bütünü, evrenin tümünü göremeyişimizden kaynaklanıyor. Şiddete uğrayan kişi olarak yalnız kendimizi gördüğümüz, şiddetin evrendeki diğer olaylarla ilgisini kavrayamadığımız için, başımıza gelenler haksızlık gibi görülüyor. Daha önce de tartıştığımız gibi evrende bir ölçü, bir düzen, bir "logos" vardır. Her şey bu ölçüye göre olur. Doğanın, evrenin kendi içinde şiddet taşıdığı yorumlarının karşısında, "şiddet" in bir yanıtlı olduğu, içimizde yaşadığı sav ileri sürülebilir. İşte şiddetin ikinci anlamı burada ortaya çıkıyor. Şiddetin bundan sonra kısaca dile getireceğimiz anlamlarının tümünde, insanın içinde olduğunu göreceğiz: Şiddetin insanın yaşadığı yaşam için, sahip olduğu inançlar ve deneyimler açısından bir anlam taşıdığı anlaşılacaktır.

Şiddetin bir davranış biçimi olduğu, içinde hoşgörüsüzlük, saldırganlık, öfke, hınc bulundurduğu görüşü, şiddetin ikinci anlamını oluşturuyor. Bu anlamdaki şiddet, bir amaç içeren, önceden düşünülerek planlanmış bir şiddet değildir. Apansız parlamaların, birdenbire çılginca davranışların ardında bulunur, onları tetikler. Elbetteki beden fiziko-kimyası, sinir sisteminin işleyişi ile yakından ilgisi vardır. "Cinnet getirme", adıyla tanınan saldırganlıklarda kişi hem çevresindekileri, hem de kendini yok etmeye eğilim gösterebilir. "Kör şiddet" tir bu, düşünmeyen, bilinçsiz şiddet. Bir anlamıyla içimizdeki kozmik şiddetin dizginlenemeyerek, denetlenmeden, ölçülerini aşarak patlayıvermesidir. Kozmik şiddeti, yeryüzündeki mağmaya benzetirsek, mağma yer kabuğunun "zayıf" bölgelerinde, kendi akış dinamiği içinde yeryüzüne çıkmaya çalışacaktır. Kimi insanlar, birey olarak böylesine şiddete açık zayıf bölgeler taşıyorlarsa içlerinde, şiddet enerjisi, orarlardan, "dışarı" çıkacaktır. Benzer durumun tarih boyunca toplumlarda da görüldüğünü söyleyebiliriz. Kendi kültürel geçmişleri içinde, şiddet enerjisinin çıkış noktası bulabileceği zayıf noktalar; şiddet çatlıkları taşıyan toplumlar fazla direnç göstermeksizin şiddetle sarsılabiliyorlar (örneğin, Hitler Almanyası gibi!). Neden şiddet çatlıkları var? Neden kimi kişilerde, kimi toplumlarda şiddet püskürmelerine (yanardağ püskürmeleri gibi) rastlıyoruz? İçimizdeki şiddet enerjisini, kozmik şiddeti doğuran enerjiyi düzenleyemiyorsak, bu enerjiyi, olumlu enerjilere dönüştüremiyorsak, "kabuk"larımızda çatlıklar oluşur ve kozmik şiddet bu çatlıklardan fıskırır!

İçimizdeki enerjiyi tanımak, kendimizi tanıyabilmekten geçiyor. Bedenimizi, bedenimizin gereksinmelerini, duygularımızı, sevinç ve üzüntülerimizi, bunların olası nedenlerini, düşüncelerimizi, düşüncelerimizin dayandığı inançları, çevremizi, ilişkilerimizi, toplumumuzu, geçmişimizi tanıyabilmeye çalışma, bunda istekli olmamız; bize

acı veren, bizi rahatsız eden olgu ve olayların farkına varmaya çabalamamız, içimizdeki kozmik şiddetin hissinin uğramayı bir ölçüde azaltabilir. Şiddet püskürten biriysem, çevremi, çevremdekileri, duygusal, düşünsel açıdan yıpratmışım gibi, onlara fiziksel olarak da zarar verebilirim. İçimdeki şiddete direnebilmek, onu görmezden gelmekle, körü körüne bastırmaya çalışmakla başarılamaz. Şiddeti, dostluğa, sevgiye, beden eğitimine, müziğe, sanata, edebiyata, bilime çevirebilirsek, şiddet enerjisinden yararlanmış olabiliriz. Böylesi bir enerji dönüşümünü sağlayabilme bilgi ve becerisine şiddet mühendisliği diyebiliriz. (Bir ölçüde, sosyal hizmet uzmanlarının, eğitimcilerin, ruh bilimcilerinin, ruh hekimlerinin, din adamlarının, insanın güzel bir dünyada yaşaması için şiddeti ortadan kaldırmaya yönelik etkinliklere kendini adanmış herkesin bu mühendisliği başarabilmesi gerektiği söz konusudur. Sıklıkla insanları "eğitmek", "terbiye" etmek için başvurulan yoldur. Koca karısını ya da karı kocasını biraz önce sözünü ettiğim şiddet püskürmesi ile dövüyorsa, şiddetin ikinci anlamı iş başında demektir. Bu dövme işini bir taraf diğerine, "eğitim" amacıyla, onu "adam" etmek için gerçekleştiriyorsa, işte şiddetin yeni bir anlamı, üçüncü anlamı ortaya çıkar. Belli bir şiddet bilinciyle yola çıkılıyor, burada. Temel varsayım: İnsanlar şiddetle terbiye edilebilirler! Bu anlamdaki şiddeti, anne çocuğuna, öğretmen öğrencisine, kolluk güçleri suçlulara uygulayabiliyor. İyi niyetle uygulanan şiddet! Sanki "dört köşeli üçgen" sözünü anımsatıyor bizlere: "İyi niyet"le "şiddet" hiç bağdaşır mı? İyi niyetle şiddeti yan yana getirebilmenin, onları birarada düşünebilmenin bile üzerimizde yarattığı şiddetten söz edebiliriz.

Şiddetin üçüncü anlamı, kaba kuvvet kullanmayla ilgilidir. Şiddetin "belli bir amaçla" uygulanması söz konusudur. Sıklıkla insanları "eğitmek", "terbiye" etmek için başvurulan yoldur. Koca karısını ya da karı kocasını biraz önce sözünü ettiğim şiddet püskürmesi ile dövüyorsa, şiddetin ikinci anlamı iş başında demektir. Bu dövme işini bir taraf diğerine, "eğitim" amacıyla, onu "adam" etmek için gerçekleştiriyorsa, işte şiddetin yeni bir anlamı, üçüncü anlamı ortaya çıkar. Belli bir şiddet bilinciyle yola çıkılıyor, burada. Temel varsayım: İnsanlar şiddetle terbiye edilebilirler! Bu anlamdaki şiddeti, anne çocuğuna, öğretmen öğrencisine, kolluk güçleri suçlulara uygulayabiliyor. İyi niyetle uygulanan şiddet! Sanki "dört köşeli üçgen" sözünü anımsatıyor bizlere: "İyi niyet"le "şiddet" hiç bağdaşır mı? İyi niyetle şiddeti yan yana getirebilmenin, onları birarada düşünebilmenin bile üzerimizde yarattığı şiddetten söz edebiliriz.

Gizli şiddet burada işe karışıyor. Değişik anlamların göz önüne geldiğinde, her anlamın gizli bir bileşeni olduğunu söyleyebiliriz. İnsanlar birbirine dokunmadan da, birbirlerine şiddet uygulayabilir. Sözle, yazıyla, jestlerle, hatta severek de şiddet uygulanabilir. Önemli olan, karşı tarafı ezmek, rahatsız etmek, onun iç dünyasını (düşünce ve duygularını) ele geçirmektir. Düşüncelerimize, yüreğimize, özümze yapılan saldırı, uygulanan şiddet belki, salt bedene yöneltilen şiddetten daha tehlikeli, daha ele geçirici, daha şiddetlidir.

Dördüncü anlamıyla şiddet, tam bilinçli şiddettir. İlk anlamındaki şiddete kozmik şiddet, ikincisine püsküren şiddet, üçüncüsüne eğiten şiddet, dördüncüsüne sindiren şiddet diyebiliriz. Sindiren şiddete geçmeden önce, eğiten şiddetle olan ilişkimizle ilgili bir saptamayı belirtmek istiyorum. Sözde eğitmek amacıyla, şiddet uygulandığında, bizde "ters" tepkiler yaratabilir, eğitilme kabul etmeyebiliriz. Oysa, gördüğümüz, yaşadığımız her şiddetin "kendiliğinden" bir öğreticiliği vardır: Dünyadaki olup bitenleri şiddet gözleğünden görerek öğreneceğimiz çok şey vardır. Bu açıdan, şiddet kullanarak gerçekleştirilen eğitim yerine, yaşanan şiddetlerden, onların olumsuz etkilerinden öğrenilerek gerçekleştirilen eğitimi,

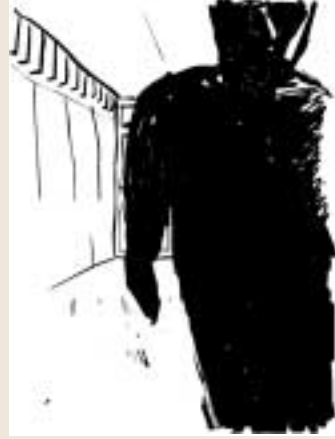
bir şiddet karşıtı eğitimi, şiddeti önleme, şiddete direnebilme, şiddetin üstesinden gelebilip, yaşamı daha anlamlı, daha güzel kılma çabamızda onu olumlu yönlerine dönüştürebilme eğitimi oluşturabilmeliyiz. (Şiddetin, taşıdığı kozmik enerjiden yararlanıp, zararlarından korunmak tıpkı bir bomba olabilecek nükleer enerjiyi, hastalıkların tedavisinde kullanmak gibidir.)

Şiddetin en tehlikeli, en acımasız biçimi, bu yazıdaki dördüncü anlamı, yıldırma, korkutma, sindirme, direncini kırma özellikleriyle kendini gösteren şiddettir. Tarihte örneğine sık rastladığımız dikta yönetimlerinde, baskı, zulüm, kıyım ve işkence ile, bilinçli "şiddetin en şiddetli biçimi"nin uygulandığını görüyoruz. Zaman zaman "terör" adını da verdiğimiz bu şiddet biçiminde, insanlar belli inançlar doğrultusunda korkutulup, yıldırılarak, bu inançlara direnmelerinin önu kesilmeye çalışılmaktadır. Üçüncü anlamdaki, sözde eğiten şiddetin yanında burada da bir inanç kalıbı içine sokma, belli bir yaşam biçimine zorlama söz konusudur. İlk de sanki bir "iyi niyet (!)" varmış gibi görünse de (dövere adam etmeye çalışan bir baba, çocuğunu sindirdiğini, ona zulmettiğini aklına getiriyordu pek) bu ikincisi, sindiren şiddet, bir yok etme, ortadan kaldırma kaygısı taşır. Din kavgalarında, ideoloji savaşlarında yok edilen, zulüm gören insanların çoğunun uğradığı şiddet, sindiren şiddettir.

Sindiren şiddet, güç peşinde, iktidar tutkunu şiddettir. Bu şiddet amacına erişmek için, iktidarına engel olduğunu düşündüğü bütün güçleri kendine düşman sayar ve ortadan kaldırmayı planlar. Bunu her zaman bilinçli, planlı yapmaz. Sindiren şiddet, savaşla, kavgayla, huzursuzlukla, terörle var olan şiddettir. Şiddeti açık olarak, fiziksel, toplumsal, siyasal, ruhsal şiddet olarak uygulayabildiği gibi, örtük olarak, "aba altından sopa göstererek", değişik kılıklarda da ortaya koyabilir. Bilimi, insan hakları, demokrasi, din kavramlarını kullanabilir. Yapmamızı istediği şeyleri yapmadığımızı, onun gibi düşünmemiz gerekenleri düşünmediğimizi anladığında, bunun bilime, insan haklarına, demokrasiye ya da dine aykırı olduğunu söyleyerek bize mânevi baskı uygulayabilir.

Sindiren şiddetle püsküren şiddet arasında kaldığımız düşünebileceğimiz bir şiddet türü de, soygun yapma, çıkar ya da haz elde amacıyla uygulanan şiddettir. Bu şiddet bozuk toplumsal koşullarda bireyin, bedeni, duyguları, düşünceleri ve çevresiyle bütünleşemesi sonucu ortaya çıkar. Gasp, şantaj, ırza geçme gibi suçların oluşmasında belirleyicidir. Bu şiddet bir amaç elde etmek için ortaya çıkan, belli bir düşünce ve yaşama biçimini savunmak için uygulanan bir şiddet değildir. Soygun yapma, haz elde etme de bir tür çıkar sayılabileceği için bu şiddet türüne çıkarıcı şiddet diyebiliriz.

Böylece, şiddeti, sırasıyla kozmik, püsküren, eğiten, sindiren ve çıkarıcı şiddet olarak beş ayrı anlamıyla gözden geçirdik. Şimdi, dünyayı bize

cehennem eden bu şiddetlerden nasıl kurtulabileceğimiz sorununu irdeleyebiliriz.

Gerek bireysel gerekse toplum olarak, gerek açık gerekse örtük biçimlerde, şiddet yoğun bir yaşam sürüyoruz çağımızda. Şiddet yoğun yaşam, mutsuz insanların yaşadığı, bir yaşamdır. Şiddet, insandaki güven, emniyet duygusunu sarıyorsa; kendisiyle, diğer insanlarla ilişkilerde çatlaklar yaratıyor. Şiddetin önlenmesi gerektiği düşüncesinin kaynağı burada: Mutlu, güzel, huzur-

lu bir yaşam içinde insan insan olur. Elbette, mutluluk sürekli olamaz, yaşam sorunlarından tümüyle arınamaz. Şiddetin en büyük kötülüğü, insanın kendi olanaklarını gerçekleştirmesini engellemesidir. Üzerindeki baskıyla, insan, kendisi olamıyor, özgüveni eksik, kendini geliştiremeyen, olabileceğini olamayan bir insan görünüşüyle çıkıyor ortaya: Yorgun, aldırmaz, boş vermiş, vurdumduymaz, yalgın.... Şiddet direncimizin artması, bizi yok etmeye çalışan şiddet güçlerini tanımamızla, kendimiz ve çevreyle daha yoğun biçimde ilgilenmemizle ilgili.

Şiddetin ortadan kalkmasının, ekonomik, toplumsal, kültürel, eğitsel koşulları var. Bunlara dış koşullar diyebiliriz. Şiddet bir çevre içinde ortaya çıkıyor. Bu çevre, içinde haksızlıklar, eşitsizlikler yaşanan bir çevre ise, kolayca şiddet üreten çevreye dönüşebilir. Orada, insanlar, kendilerini gerçekleştirebilecekleri, kendi olabilecekleri olanakları oluşturabilirlerse, toplumsal ilişkiler, şeffaf, dürüst, açık biçimde kurulabilir, insanların gelir düzeyi en azından kendi karınlarını doyuracak durumda ise, eğitimde sorunları yoksa, o çevrede bulunan toplumun şiddet üretimini belli ölçüde engelleyecek dış koşullar oluşmuş demektir.

İç koşullara gelince, kendine, diğer insanlara şiddet uygulaması için, bir insanın (ya da bir toplumun) özüyü, kendisiyle etkileşimi olması gerekir. Kendi özüyü, kendi düşünce ve duygularıyla yüzleşmeyen insanlar, içlerindeki kozmik şiddetle başa çıkamazlar.

Eğer kişi (ya da toplum!) kendiyi barışık değilse, içtenlikle kendini ortaya koymıyor da, kendisiyle hesaplaşmıyorsa; bir başka deyimle kişi kendini özgür biri olarak duymuyorsa, bu özgürlüğünü yaratıcı etkinliklere dönüştüremiyorsa, kendi kararlarını verecek, bilgisi, görgüsü ya da cesareti eksikse, sürekli birilerine bağlı, bağımlı yaşadığı için, özerkliğini yitirmişse, gelecekte umudunu kesmiş, sürekli yakının, geçmişi, geleceğini, toplum değerlerini değerli bulmayan, özellikle yaşamının, canlı kalmanın, bir cân taşımanın önemini takdirden uzaksa, şiddet kapımızda demektir. İki anlamıyla kapımızda olacaktır; Ya o, şiddeti diğer insanlara uygulayacak ya da şiddet, diğer insanlar tarafından ona uygulanacaktır. Doğrusu, o, insanların birbirleriyle ilişkilerinde, etkileşimlerinde karşılıklı şiddet akışını sürüp gittiği bir dünyaya kapısını açması olacaktır.

Ahmet İnam
Prof. Dr., ODTÜ Felsefe Bölümü